

Den er at give mulighed for, at der ude i regionerne og på tværs af alle de mange forskellige grupper, der er, kan opstå den dynamik, kreativitet og grokraft, som kan være med til at sikre, at vores lille land stadig væk er et land i balance, et land, hvor man har mulighed for beskæftigelse og for at bo, hvor der er kulturelle oplevelser, alt det, der gør, at det er godt og spændende at være i alle dele af Danmark. Det var det, som jeg synes man skulle bygge på.

Desværre gør man et langt stykke hen ad vejen det modsatte. Selv i den situation, hvor de valgte i regionerne ville kunne blive enige med de valgte ude i kommunerne om, at kommunerne godt ville give et ekstra bidrag inden for de rammer, der ligger i loven, for at der også økonomisk kunne skabes et grundlag for noget mere dynamik, har man helgarderet sig i lovforslaget, hvis nogen skulle finde på at opføre sig så utidigt og foretage sig noget uden at have fået lov af regeringen forinden.

Selv om alle politikere lokalt i kommuner og regioner blev enige, har man helgarderet sig sådan, at indenrigsministeren sammen med finansministeren, som vi lige kort havde på besøg, kan tage hver en krone i regionerne og ikke engang sende dem tilbage til kommunerne. Næh, man henter selv til staten, sådan at man er sikker på, at de lokalt ikke kommer til at gøre noget utidigt med deres egne penge.

Derfor synes jeg, at det her er en mistillidskonstruktion af en karakter, som jeg har meget svært ved at forstå at man kan have i relation til de folkevalgte. Vores indgang er, at de folkevalgte, der er ude i kommunerne og regionerne, sådan set er lige så ordentlige og anstændige mennesker som dem, der er herinde, og jeg har gennemgående god erfaring med folk herinde.

De, jeg møder ude i landet, hvad enten de er lokalvalgte eller regionalvalgte, synes jeg også at jeg kender som ordentlige mennesker, som er dybt optaget af at varetage interesser i den kommune, i den region, i det område, hvor de repræsenterer befolkningen.

Så er sundhedsområdet, som det også blev sagt af Venstres ordfører, den helt, helt store opgave. Der er kommet lidt mere til, men det er sundhedsområdet, der fylder så absolut mest. Jeg kan ikke se nogen steder – jeg vil gerne have hjælp til det – at nogen sagkyndige har anbefalet den konstruktion, som regeringen har opbygget sammen med Dansk Folkeparti. Vejledning ønskes.

Derimod kan jeg se, at en række af de sundhedsekspertter, vi har herhjemme, også dem, som regeringen normalt betjener sig af, når den skal have råd – her har den ikke gjort det – kraftedigt har advaret imod den måde, som man har skruet det sammen på.

Når vi ser på finansieringskonstruktionen, ser vi, at den er et mærkeligt mismask. Man indfører en ny statslig sundhedsskat, selv om man snakker om, at vi jo endelig ikke skal have skatter, men her indfører man en ny statslig sundhedsskat, og så fordeler man den efter nogle regler ud til de forskellige fem regioner.

Kommunerne skal derudover betale et beløb pr. borger til regionen. Der er den såkaldte aktivitetspulje, som fordeles efter nogle aktiviteter – vi kender noget af det i forvejen – og endelig er der brugerbetalingsinstrumentet, sådan at der, hver gang en borger er i berøring med det regionale sundhedsvæsen, hvad enten det er den praktiserende læge, sygehuset eller en speciallæge, udløses en regning til den kommune, borgeren bor i.

Kl. 16.10

Det er opgjort, at vi her snakker om noget, der ligner 60 millioner regninger om året. Så har jeg godt forstået, at man siger, at det kan klares på edb, og at kommunerne slet ikke skal have at vide, hvad det er, de betaler for. Hvis nu man lader være med at fortælle nogen, hvorfor de får en regning, og de i hvert fald ikke skal have lov til at kontrollere, om det er de rigtige beløb, de betaler, kan det gøres enkelt. Det lyder selvfølgelig meget spændende.

Den der idé om kommunernes brugerbetaling er sådan set ikke så dum. Det er sådan set ikke så dumt, at kommunerne med hensyn til den del af sundhedsopgaven, som de også har i forbindelse med forebyggelse m.v., får et økonomisk incitament – en økonomisk prægning, eller hvad man kan kalde det – til at gøre det rigtige. Problemet er bare, at det her spredes ud som et tyndt, tyndt lag over alting.

Når man læser høringssvarene, når man læser alt, hvad der har været af rådgivning på det her, ser man, at alle, der har forstand på det her, siger, at de godt kan følge ideen i det her. Hvis den kommunale brugerbetaling for borgerne blev koncentreret til de områder, hvor kommunerne har en mulighed for rent faktisk også at gøre noget og påvirke adfærden, kunne der godt være idé i det. Men at sprede og smøre det ud, sådan at det bliver 60 millioner betalinger pr. år, er galskab, hvis jeg bare må have lov til at sige